

De dwaasheid van de „glijdende loonschaal”

Onderstaand artikel is een vertaling uit „The Western Socialist”, een Amerikaans maandschrift, uitgegeven te Boston door „The World Socialist Party of the United States”. Wij brengen het om onze lezers een beeld te geven, welke problemen de Amerikaanse arbeiders bezighouden, en wat het standpunt hieromtrent is van de links-socialisten daar. T.z.t. zullen wij ook nog onze mening hierover brengen. DE REDACTIE.

De uiterste dwaasheid, dat de glijdende loonschaal in arbeidscontracten ook maar iets met „economie” te maken zou hebben, is tenslotte duidelijk aan het licht getreden.

Bij ontelbare gelegenheden heeft „The Western Socialist” in zijn kolommen gewezen op de fout en het gevaar van het samenknopen van lonen en prijzen. Onze belangstelling in deze zaak was niet zozeer een gevolg van ons standpunt ten opzichte van enkele centen meer of minder loon per uur, omdat dit eigenlijk een zaak is, die door de vakverenigingen in orde gebracht moet worden. Wat voor Socialist van belang is — en hierover maakten wij ons bezorgd — was, dat de economie van de glijdende loonschaal een overwinning van de kapitalistische economie binnen de rijen van de arbeiders betekende, waaruit bleek, hoe dringend noodzakelijk het is, de arbeiders de Marxistische leer omtrent economie bij te brengen.

Men vertelde de arbeiders, door middel van de kapitalistische pers, dat hoge prijzen het gevolg waren van hoge lonen. Daarom moesten eisen voor loonsverhoging zolang beperkt worden, totdat de kosten van het levensonderhoud werkelijk aanmerkelijk gestegen waren, terwijl met loonsverlaging genoegen genomen moest worden, indien de prijzen naar beneden gingen. De arbeiders van „General Motors” en andere bedrijven lieten zich door dit argument overdoenderen, met het gevolg, dat ze een contract tekenden, waarin de clause voorkwam, die een loonsverhoging of -verlaging afhankelijk maakte van het op- of neergaan der prijzen. Een eventuele verlaging mocht (wat „General Motors” betrof) niet beneden vijf (dollar) cent gaan.

En nu zijn de kosten voor het levensonderhoud naar beneden gegaan. De prijs-index is al zoveel gedaald, om een loonsverlaging van een cent per uur, ingaande 1 Maart, bij „General Motors” te rechtvaardigen. En indien de tegenwoordige daling aanhoudt, worden verdere verlagingen in uitzicht gesteld tegen 1 Juni, dat is ongeveer de tijd, dat in een aantal grote industrieën opnieuw onderhandelingen gevoerd zullen worden omtrent het vaststellen der lonen.

Ziehier het potje, dat de arbeiders voor zichzelf klaar gestoofd hebben, doordat ze de propagandisten van het kapitalisme voor zich hebben laten denken. Indien de arbeiders bij „General Motors” genoegen nemen met de loonsverlaging — en alles wijst er op, dat ze het zullen doen — dan zijn we het eens met wat er in het nummer van 7 Januari 1949 van de „U.S. News and World Report” stond, n.l. dat „de Vakverenigingen een algemene tegenstand van andere werkgevers zullen onderhouden, als zij met eisen voor een vierde loonsverhoging zullen komen.”

De propaganda-molens draaien.

De propaganda-molens van de kapitalistische klasse zijn al begonnen te draaien, om van deze gunstige situatie te profiteren. Nog maar enige weken geleden sprak de automobiel-industrie over een „Hausse” en de handelsorganen schreven over een mogelijke loonsverhoging in deze en de staalindustrie, in verband met de hogere prijzen, die gemaakt konden worden. En nu klagen de auto-kapitalisten steen en been.

De Regering, die natuurlijk in het belang van de kapitalisten spreekt en handelt, helpt een handje mee, de propagandamolens malende te houden.

De door President Truman ingestelde Raad van Economische Adviseurs heeft de President kortweg gewaarschuwd, dat een depressie het gevolg zou zijn van een vierde ronde van loonsverhoging. In

het door Truman op 7 Januari uitgebrachte Economische rapport drukte hij zich niet zo beslist uit — de stemmen der arbeiders moesten veilig gesteld worden! — maar zo terloops bracht hij de arbeiders aan het verstand, dat ze maar moesten afzien van hun vierde ronde loonsverhoging, toen hij constateerde, „dat de regering evenwel gemachtigd zou zijn loonregelingen te beperken, die een breuk in het prijs-plafond zouden kunnen veroorzaken.....”

Marriner Eccles, oud-lid van de „Federal Reserve Board” sprak in een interview met de U.S. News and World Report een waarschuwing uit ten opzichte van een eventuele vierde loonronde, die, zoals hij zeide, „slecht zou zijn zowel voor de economie als voor de georganiseerde arbeiders zelf.” Hogere lonen zouden wel eens minder werk kunnen betekenen. Dus zullen de arbeiders ervoor moeten zorgen dat de kapitalistische boot niet vastloopt, en als „goede soldaten” wachten, totdat de productie weer groter wordt (en de depressie, die daaruit zal voortvloeien) waarna hun levensstandaard weer zal kunnen verbeterd worden.

In het nummer van 24 December 1948 van de „U.S. News” komt de volgende lijst van loonsverhogingen voor, die aan het nieuwe Congres gevraagd zullen worden, ten behoeve van enige Rijksambtenaren. Dat zijn:

	Verl. jr.	thans na aftr. bel.	volg. jr.
De President	\$ 37.600	\$ 48.300	\$ 80.200
Vice President	17.300	20.000	35.400
Leden v.h. Kabinet	11.600	12.600	20.000
Hoofden v. Openb. Diensten	13.100	14.500	18.200

Wat zijn de arbeiders nu van plan te doen, met dit alles in het voorzicht, zullen zij hun vierde loonronde laten lopen, of hoogstens genoegen nemen met een kleine verhoging? De vakverenigings-leiders spelen alweer met de kapitalistische economie onder één hoedje, om de arbeiders murw te maken. De voorzitter van de Bond van ketelmakers adviseerde in een onlangs gehouden speech z'n medeleden van verdere loonsverhoging af te zien. „Inplaats van voor een vierde loonronde te ageren”, zeide hij, „ben ik van mening, dat de gehele burgerij zich behoort te concentreren op het bereiken van een prijsverlaging, om daardoor aan een inflatie te ontkomen en onze economie te stabiliseren” (let wel: onze economie!).

En hoe denkt W. Rheuter, de voorzitter van de U.A.W. (de Bond van arbeiders in het autobedrijf), die het contract waarin de clause van de glijdende loonschaal voor General Motors voorkomt, tekende, over dit alles? Op 19 November 1948 zei Rheuter in een rede, gehouden in de City-club van Portland, dat de werkers in de auto-industrie een loonsverhoging van minstens 43 cent per uur zouden nodig hebben om hen weer op het peil van hun verdienste te brengen, die ze gedurende de oorlog genoten. Verondersteld wordt, dat de U.A.W. een vierde loonsverhoging zal vragen van ongeveer 20 tot 25 cent per uur, en het is zeker niet te verwachten, dat de kosten voor het levensonderhoud tot dit peil zullen dalen.

DE VLAM EN DE JEUGD

Onder deze titel brengt de „Vrije arbeider” het volgende stukje:

Omdat de Vrije Arbeider wegens gebrek aan copy (financieel staat ze er door Marshallsteen goed voor) enige tijd niet verschenen is, volgt dan nu pas het verslag der jongeren-conferentie van de Vlam van onze jeugdmedewerker, die men zijn 6 kruisjes nog niet aanziet. Wat een pret hebben wij jongeren gehad, zo schrijft hij, Reeds voor de vergadering glommen onze gepoetste schedels van genoegen bij het ophalen der herinneringen uit 1903 en toen onze vitale voorzitter in

Ongetwijfeld zullen de U.A.W.-economisten in het liedje mee gaan zingen, dat de arbeiders nu beter af zijn met lagere prijzen, hoewel ze wel gedwongen worden voor de een of andere verhoging van het loon te ijveren, willen ze niet voor „schut” staan. Evenwel, John W. Gibson, Asst. Secr. bij het ministerie van Arbeid, die eertijds een hoge post bekleedde in de Michigan C.I.O. Raad, en die nu de aangewezen man schijnt te zijn om Ondersecretaris bij het ministerie van Arbeid te worden, hielp mee aan te tonen, welke de ware gedraglijn van de C.I.O. zal zijn, toen hij onlangs verklaarde dat „de arbeiders op het standpunt staan, dat ze liever hun koopkracht zouden verhoogd zien door prijsverlaging dan door loonsverhoging.”

De ijzeren wet op de lonen.

We willen het hier nog eens herhalen: door gebrek aan begrip van de Marxistische wetten omtrent de economie, kunnen we verwachten, dat de arbeiders zich met de kapitalistische denkwijze zullen verenigen. De schrijver dezes hoorde in de werkplaats uitlatingen als: „We geven geen bliksem om weer een loonsverhoging; de prijzen zullen er alleen maar weer door omhoog gaan.” En: „We zijn beter af, als de prijzen omlaag gaan; waarom dat weer bederven door hogere looneisen?”

Een soort van nieuwe lezing van de ijzeren wet op de lonen — dat het loon tot een bepaalde hoogte opgevoerd kan worden en niet hoger, zonder de kapitalistische economie omver te werpen — wordt nu naar voren gebracht. En dit komt het belang van het kapitalisme uitstekend van pas. Onder de hand worden de winsten gestadig groter en de arbeiders zijn de dupe van hun eigen gedragslijn: afzien van een vierde loonronde, of hun eisen in dit opzicht lager stellen.

Niets wat in de kapitalistische economie gebeurt is of gebeuren zal weerlegt de theorie van Marx ten aanzien van de betrekking tussen lonen en winst. Het nationale inkomen bestaat uit lonen en meerwaarde. De meerwaarde eigent de kapitalistische klasse zich toe. Daarom is de strijd tussen kapitaal en arbeid er een over de verdeling van het nationale inkomen in deze twee voornaamste groepen. Als de arbeiders hun loon omhoog brengen, is het ten koste van de winst; en indien de lonen omlaag gedrukt worden of gehouden, gaan de winsten omhoog. Wanneer de vakverenigingen deze juiste theorie volgden, zouden ze de macht van hun organisatie gebruiken om van de kapitalisten zoveel van deze meerwaarde af te dwingen als onder dit systeem mogelijk is.

Maar neen, het algemeen belang (lees het kapitalisme) eist, dat de werkers hun eigen belangen ondergeschikt maken aan die van de gemeenschap (lees weer het kapitalisme). In andere woorden: het kapitalisme verlangt, dat de arbeiders zichzelf ondergeschikt maken aan het kapitaal. Geen wonder, dat we aan het begin van dit artikel constateerden, dat de clause van de glijdende loonschaal en de gedachte, die er aan ten grondslag ligt, duidelijk aantoonde, dat de gedachtegang der arbeiders langs kapitalistische lijnen gaat en dat dit in hoge mate en zeer dringend de noodzakelijkheid demonstreert van socialistische opvoeding.

(Wordt vervolgd.)

zijn versierde rolstoel werd binnengereed, veerden, vol zo ver wij onze wandelstok konden vinden om overeind te komen, al de Vlamjongeren om de bestuurtafel op. Een grappig voorval deed zich voor toen de inleider bij zijn rede z'n gebit verloor, hetwelk spoorloos weg rolde. Frits Kief speurde het echter in enkele minuten weer op in de uiterste linker hoek van de zaal. In een resolutie werd aangenomen, dat onder Jeugd voortaan verstaan zou worden, ieder die een jong hart bezit. Met het zingen van Ouwe Taaie werd deze geslaagde jongerenbijeenkomst gesloten.

2. APRIL 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 14

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

DE STRIJD IN CHINA

Na de snelle ontwikkeling die de strijd der legers in China de laatste maanden had genomen, is opnieuw een stilstand ingetreden. Voor het ogenblik althans, hebben de communistische legers hun opmars gestaakt en zijn zij aan de oevers van de Jang Tse Kiang tot staan gekomen. Zelfs schijnen zij, volgens recente berichten in de pers, thans bereid te zijn met de regering der Kwo Min Tang in onderhandeling te treden.

Stellig zou het gevaarlijk zijn, op het ogenblik vèrgaande conclusies te willen trekken uit deze omstandigheid. Het is zeer wel mogelijk, dat we hier slechts te doen hebben met een soort adem-pauze; een korte onderbreking van de met open geweld gevoerde strijd. In elk geval is het duidelijk, dat zelfs een overeenkomst tussen de communisten en de Kwo Min Tang, wanneer deze tot stand zou komen, geen eind zou maken aan de eigenlijke strijd, die ook zonder wapengeweld doorgaat en die uiteindelijk gaat om het verwezenlijken van enorme sociale omwentelingen in dit reusachtige land.

Sinds de legermacht der communisten de Jang Tse heeft bereikt en de grote steden Nanking, Sjanghai en Hankau bedreigt, hebben zich reeds belangrijke veranderingen in het bestuur van Zuid-China voltrokken. Tsjiang Kai-Sjek, die gedurende bijna 25 jaar de feitelijke dictator van het nationalistische China was geweest, maar die volkomen had gefaald in zijn poging de revolutie in dit land uit te roeien, zag zich genoodzaakt zijn nederlaag te erkennen en het veld te ruimen. De regering maakte een geweldige zwaai naar „links” door ook de linkervleugel der Kwo Min Tang in zich op te nemen. Zelfs werd de liberaal Soen Fo, zoon van Soen Yat-sen woordvoerder van de burgerlijk-democratische richting minister-president.

Mislukte hervormingspogingen.

Intussen is reeds gebleken, dat al de politieke wisselingen, hoe ingrijpende mogen schijnen, geen werkelijke, opegaande verandering betekenen. De

klassen der grootgrondbezitters, der oorlogs-heren, der staatsambtenaren, die allen op hun wijze deel hadden in de uitbuiting der boeren en arbeiders, zijn onaangetast gebleven. Nu als tevoren, leven zij van de toeëigening van product, verkregen door directe afpersing, genomen door geweld, of opgeëist als betaling voor verleende „gunsten”. Al deze vormen van „woeker”, van „plundering” of „corruptie” zijn normale uitbuitingsvormen van het oude China, die niet door regeringsmaatregelen kunnen worden afgeschaft. Want het is juist deze uitbuiting, voor welks behoud de heersende klasse van China vecht, het is deze uitbuiting, voor welke handhaving zij zich organiseert als een politieke en militaire macht tegenover het China der „communisten”. Het enige, wat de Zuidelijke regering zou kunnen trachten, is deze „woeker”, deze „plundering” te beperken, teneinde het mogelijk te maken, het oude China nog eenmaal als een krachtig geheel te organiseren, als afweer tegen de communistische dreiging. Dit was blijkbaar de taak, die aan de regering Soen Fo was toegedacht.

Deze politicus, die een voorstander was van de vorming van een modern kapitalistisch China, waar een krachtige, door Chinese intellectuelen geleide staat een planmatig georganiseerde economie zou opbouwen, met steun van, maar niet onderworpen aan het buitenlands kapitaal, deze Soen Fo kreeg nu de opdracht de economische chaos in het nationalistische China te bestrijden. Maar men kan nu eenmaal niet met papieren maatregelen optreden tegen een heersende klasse, die van haar uitbuitingsmogelijkheden geen afstand wil doen. De poging, de inflatie die tijdens het bewind van Tsjiang katasrofale omvang had aangenomen, te doen ophouden, mislukte volkomen. De reeds in de herfst van 1948 ingevoerde goud-yoean, was in Maart van dit jaar reeds gedaald tot 1/500 van zijn oorspronkelijke waarde. Geen wonder ook, wanneer de oorlog de productie ontwricht, wanneer de rijst van de boeren wordt geroofd om

op de zwarte markt te worden gewonnen, wanneer aan de boeren steeds zwaarder schattingen worden opgelegd, wanneer de ambtenaren, die van hun klein en in waarde voortdurend dalend salaris onmogelijk kunnen leven, zich uit allerlei extra bronnen inkomsten trachten te verschaffen, wanneer verschillende provincies, door geldnood gedwongen, eigen geld gaan uitgeven, terwijl ook de staat zelf niet zonder hulp van de snel werkende bankbiljettenpers zijn „verplichtingen” kan nakomen. Zo meldt het „Handelsblad” van 8 Maart, hoe de lonen der arbeiders tweemaal per maand moeten worden herzien, een maatregel, waarvan het effect volkomen wordt teniet gedaan, doordat de prijzen der levensmiddelen op elke betaaldag met sprongen de hoogte ingaan. Een staking bij de gemeentelijke omnibusdienst te Nanking moest worden onderdrukt door de woordvoerders van de stakers voor het vuurpeleton te brengen. Ziehier de wijze waarop de nieuwe, „democratische” regering de toestand baas tracht te worden!

Onvermijdelijke ondergang.

Geen wonder dan ook, dat nu ook Soen Fo het veld heeft moeten ruimen en dat alles nu inderdaad schijnt te worden opgeofferd aan de noodzaak, om met de communisten tot een vergelijk te komen. Het is niet in de eerste plaats de kracht der communistische legers, maar de voosheid van het uitbuitingsstelsel in het nationalistische China, de dreiging van de revolutie ook in het thans nog door de nationalistten beheerste gebied, dat de Kwo Min Tang tot deze politiek drijft. Reeds vinden opstanden plaats in het Zuidelijkste deel van China en het is wel zeker, dat de grote massa der Chinese uitgebuiten slechts wacht op de gelegenheid om het juk der tegenwoordige machthebbers van zich af te schudden. Overeenkomst of geen overeenkomst, de heersende klasse in het nationalistische China is ten dode opgeschreven, omdat haar wijze van uitbuiting die de grondslag vormt van haar bestaan, alle levenssappen uit het land opzuigt en de organisatie van haar eiger verdediging volkomen verlamt. De uiteindelijke ondergang van deze klasse

kan misschien nog enige tijd worden uitgesteld; verhinderen kan men haar niet.

Daarom betekent de tegenwoordige stilstand in de oorlogvoering geen stilstand in de revolutionaire ontwikkeling van China, die nu wel in een zeer kritiek stadium is gekomen. Want onafhankelijk van de vraag, of de communistische legers al dan niet de Jang Tse zullen overschrijden, en Sjanghai, Nanking en Hankau veroveren, is de ondergang van de tegenwoordige heersende klasse in Zuid-China zeker. Hij is even zeker als twee jaar geleden, toen Tsjiang Kai-sjek in zijn overmoed, na de verovering van de „communistiche hoofdstad” Yenan de totale vernietiging van de communisten binnen drie maanden voorspelde.

De toekomst van China.

Door dit te constateren, hebben we echter nog slechts de negatieve zijde van de Chinese revolutie belicht. Veel belangrijker is de positieve vraag, wat dan wel uit deze revolutie zal groeien. Zal het Chinese communisme er in slagen, niet alleen de tegenwoordige uitbuiting op te heffen, maar ook de groei van een nieuwe uitbuiting te beletten? Of zal zijn ontwikkeling een herhaling te zien geven van het gebeurde in Rusland en leiden tot een nieuwe uitbuiting door een meedogenloos heersende, in een dictatoriale staatsmacht georganiseerde bureaucratie? Of zal het „communistiche” China aansluiting zoeken bij de Westelijke machten en een enigszins gewijzigd Westers kapitalisme doen groeien?

Het waarschijnlijkste is wel, dat geen van deze drie mogelijkheden geheel zal worden gerealiseerd, maar dat het nieuwe China geheel eigen vormen zal vertonen, die gedeeltelijk bij de ene, gedeeltelijk bij de andere ontwikkelingsrichting zullen aansluiten, maar die uiteindelijk in geen enkel van deze drie vakjes kunnen worden ondergebracht en slechts uit de specifiek Chinese verhoudingen en omstandigheden kunnen worden begrepen.

Ook de burgerlijke persorganen stellen zich telkens het probleem van de toekomst van het „communistiche” China. Daarbij interesseren zij zich echter voornamelijk voor de vraag of dit China zich bij het Russische, dan wel het Amerikaanse blok zal aansluiten. Het lot van de Chinese miljoenenmassa's interesseert hen niet of slechts in zoverre, als deze massa's dienst kunnen doen als pionnen in het imperiale schaakspel.

Voor ons ligt de zaak uiteraard geheel anders. Ons interesseert niet in de eerste plaats de vraag welke van de twee imperiale machten het meeste baat zal vinden bij de ontwikkeling in China, maar het lot van de Chinese massa's zelf, dat zo nauw is verbonden aan ons eigen lot.

Daarom kunnen wij ook niet volstaan met een bespreking der uiterlijke poli-

Vervolg op pag. 4. 1e kolom

Gewijzigde taak van rijksbemiddelaars

„Gewijzigde taak van rijksbemiddelaars”;
„Het klopje op de schouder is een gebiedend opgeheven vinger geworden.”
„Loongebouw moet in het lood blijven.”

Dit schreef het „Handelsblad” van 4 Maart 1949 aan de kop van zijn artikel, waarin het de werkzaamheden van dit college nog eens onder de aandacht van 't lezend publiek bracht. Dat dit naar aanleiding van de afgelopen stakingsgolf in Amsterdam was, begrijpen wij maar al te goed.

Op het College van Rijksbemiddelaars, het troetelkind van de kapitalistische klasse van Nederland, moet zo nu en dan de aandacht worden gevestigd, opdat men niet vergete, welk een belangrijke rol het speelt in het na-oorlogse Nederland.

De Nederlandse arbeidersklasse heeft in de afgelopen jaren zeer duidelijk kunnen bemerken, hoe dit college aan hun loonzakjes peutert.

De prijzen voor het directe levensonderhoud van de arbeider gaan nog steeds in stijgende lijn.

Kleding, schoeisel, huisraad, meubelen en andere noodzakelijke behoeften, die na de oorlog nodig vernieuwd moesten worden, liggen nog steeds buiten het bereik van de arbeider. Van het loon, dat door de regering is vastgesteld, kan alleen het hoog nodige worden gekocht.

Met goed gekozen woorden geeft het artikel in het „Handelsblad” een overzicht van de werkzaamheden van het College van Rijksbemiddelaars, met geen andere bedoeling, dan nog eens duidelijk te maken, dat de arbeiders bij het vaststellen van loon- en arbeidsvoorwaarden niets te zeggen hebben.

Wij citeren:

„Het verbod van staking maakte in 1940 het instituut van rijksbemiddelaars overbodig, doch in datzelfde jaar werd op deze bemiddelaars een beroep gedaan als loonraad te fungeren, die tot taak kreeg, over de lo-

nen in Nederland te beslissen. Het duurde echter niet lang, of het college kwam met de Duitsers in conflict en werd opgeheven.

De Nederlandse regering in Londen verloor de Rijksbemiddelaars echter niet uit het oog en onmiddellijk na de bevrijding werd de uitvoering van het in ballingschap tot stand gekomen „buitengewoon besluit Arbeidsverhoudingen” aan hen overgedragen.”

De wilsuivering van de Nederlandse arbeidersklasse, direct na de bevrijding, was: Nooit meer terug naar verhoudingen van voor 1940.

In die verwachtingen werd zij maar al te spoedig diep teleurgesteld, doordat het College van Rijksbemiddelaars met behulp van regering en vakbonden een muur optrokken om het loongebouw, om elke verbetering uit te sluiten.

Met angstvallige nauwgezetheid waakt het college, dat geen cent méér wordt uitgegeven, dan hoog noodzakelijk is voor het levensonderhoud van de arbeider.

Contrôle op het feit, dat door de Nederlandse regering miljoenen worden uitgegeven voor leger en vloot en op het uitbetalen van hoge dividenden aan Nederlandse aandeelhouders, uit winsten die werden opgebracht door de prestaties van de arbeiders, ligt natuurlijk niet op de weg van dit college.

Zijn taak is, te zorgen dat het kapitalistisch Nederland „in het lood blijft” en het „wankele gebouw” niet scheef wordt getrokken, op gevaar, dat het in een zal storten.

Als de arbeidersklasse zich tegen de steeds verdere versobering verzet en haar enig wapen, de staking, hanteert, dan komt alles, wat zijn belangen bedreigt ziet in het geweer, en deze stakingen als politieke stakingen te karakteriseren en on-Nederlands te noemen. Dan speculeert men op valse sentimenten en worden strijdende arbeiders als saboteurs van de opbouw uitgekreten.

Wij zullen het „Handelsblad” nog even aan het woord laten.

„De overheid laat zich niet van de wijs brengen. Stakingen passen niet in haar systeem; die betreffen alleen de verhouding werkgever—werkne-mer. Wanneer een bepaalde groep niet tevreden is over bepaalde arbeidsvoorwaarden, kan zij te allen tijde bij de overheid haar beklag indienen.

Zijn de eisen redelijk en kunnen zij zonder gevaar voor „scheefftrekken van het gebouw” worden ingewilligd, dan zullen de eisers in het gelijk worden gesteld. Stakingen zijn derhalve niet nodig.

In onze dagen is vrijwel iedere staking een politieke staking, die de kwestie van de lonen op het tweede plan stelt.

De huidige politiek van de regering is aldus: dat de stakers eerst weer aan het werk moeten gaan, alvorens nieuwe regelingen t.a.v. het loon, enz., worden overwogen. Het College van Rijksbemiddelaars laat zich voortdurend voorlichten door de Stichting van de Arbeid en door de werkgevers-organisaties en de Uniebonden, welke medewerking niets te wensen overlaat.”

Neen, die samenwerking laat niets te wensen over, als het er om gaat, het levenspeil van de werkende klasse naar beneden te schroeven. De regering, het College van Rijksbemiddelaars, de pers, Uniebonden en radio maken zich dagelijks bezorgd over het welzijn van de bezittende klasse van Nederland en waken angstvallig voor schokkende gebeurtenissen, die de rust zouden kunnen verstoren.

Maar of het in al zijn voegen kraken- de gebouw van het kapitalisme op den duur bestand zal blijken te zijn tegen de steeds terugkerende schokken van de door harde noodzaak gedreven, in verzet komende arbeidersklasse, zal voor een groot gedeelte van die klasse zelf afhangen, zal er van afhangen, of zij de wegen en middelen weet te vinden om dit gebouw om te trekken en te vernietigen.

GEEN FÜHRER HOOFDARTIER NODIG

... wel, dan zou ik zeggen, vertel jij eens, hoe jij je die dingen voorstelt! In het vorige gesprek dat we hadden, sprak je ook al over ingeslapen bedrijfskernen en uitgekookte vakbonden. Zeg daar eens wat meer van, Toontje!

— Nou jongens, dat is nog al erg gemakkelijk. Mijn woorden waren bij de vorige discussie nog niet verklonken, of je had de daverende echo van Berend Blokzijls rede voor de Hoogovensarbeiders kunnen horen.

— Wel, dat was toch maar effe raak, wat Berend Blokzijl zei. Het was toch precies zo, als hij het gezegd heeft!

— Justement, wat de „big boss” van de E.V.C. zegt, is altijd goed. En voor jullie zoete koek! Jullie A.B.C. Maar zo zijn we niet getrouwd, vrienden!

— Ja maar, neem me niet kwalijk, Toon, want wat Berend aan de orde stelde, dat was toch wel juist!

— Nou, dat zullen we even bekijken. De

voorzitter van de E.V.C. wierp n.l. de vraag op, of een personeelskern een zelfstandige groep is, die niets met de vakbeweging te maken heeft! En juist op dat punt, niet alleen bij de Hoogovens, maar zo langzamerhand overal, zullen we merken, dat de vakbonden en hun bazen dat anders zien, dan arbeiders die een klein beetje zelfstandig denken, en niet alles critiekloos slikken van hun bondsbestuurders.

— Maar Toon, zeg nou toch eens zelf, je moet toch nooit buiten je vakbeweging optreden. Je moet toch met je vakorganisatie overleg plegen en hun algemene richtlijnen volgen?

— Dat zijn spijkers met koppen... voor de vakbonden! Juist precies wat ook de E.V.C. en het N.V.V. en alle vakbonden willen. Ze willen juist, dat de kernen niet zelf-

standig zijn, niet zelf beslissen. Maar alles... aan het bestuur van de vakbond overlaten! Berend Blokzijl wilde beweren dat, als je niet voortdurend met alles bij je vakbondsbestuur aan kwam dragen, je dan geen macht kan ontwikkelen en geen verbinding met je makkers in andere bedrijven kon onderhouden. Daar was volgens hem de vakbond de aangewezen instantie voor!!! Bij hem dus alles via de E.V.C.

— Nou hoe zou dat dan anders kunnen? Daar zul je dan ook wel wat anders tegenover moeten stellen. Vertel dat nou maar eens, Toon!

— Heel eenvoudig zelfs! Als ze dat niet predikten, dan konden ze wel opbliksemen! En alle vakbonden de kelen op! Alle macht over de arbeiders pleitioskie! Dus daarom alles via het Führer Hauptkwartier!

Socialistisch Zomerkamp „De Vrije Gemeenschap”

De kampraad ontving van verschillende zijden het verzoek de inhoud van zijn circulaire nogmaals te publiceren. Hij voldoet daaraan met deze medeling, die aan verschillende bladen werd toegezonden.

1. De deelnemerskosten bedragen per persoon f 22.50, kinderen tot en met 10 jaar half geld. Deelnemers met een eigen tent betalen f 20.—. Maandelijks, te beginnen met het eind van Maart, moet drie gulden vooruit worden betaald. Voor bovengenoemde kinderen f 1.50.

2. Om de prijs van hen, die niet bij machte zijn het volle bedrag te voldoen, iets te kunnen verminderen, wordt een Gemeenschapspot opgericht. Laat niemand die daarvoor iest extra kan afdragen, dit verzuimen.

3. In de deelnemersprijs is alles begrepen. Dus: „verblijf met volledig pensioen”. Lijkt de prijs wat stijf, ze is het dus niet. Overweegt U daarbij, dat U op Uw normale huishoudelijke uitgaven die week ook bespaart.

4. Het aantal deelnemers is alleen beperkt voor hen die moeten worden ondergebracht in het kamphuis, de bungalows en de bij het kamp behorende tenten. Voor deelnemers die een eigen tent meebrengen, is dus geen beperking wat betreft het aantal deelnemers. Maar, de verzorging van allen eist, dat wij toch snel weten, wie en hoeveel deelnemers er komen. Verzendt dus spoedig Uw opgave; indien mogelijk op het vastgestelde formulier; indien U daarvoor niet beschikt op een afzonderlijk briefje, dat alle nodige gegevens bevat. Zie daarvoor hieronder.

5. Alle deelnemers krijgen een geheel gereedgemaakte strozak in gebruik. Alleen in de slaapzaal van het kamphuis en in de bungalows liggen die zakken op spiraalbedden. Deze bedden komen in de eerste plaats ter beschikking van degenen, die „op wat rijpere leeftijd” zijn en van hen die deze „tegemootkoming” om andere redenen behoeven. De bungalows zijn in de eerste plaats voor deelnemers met kinderen, wier gezin bijeen kan blijven. Doet voor alle deelnemers, dus ook voor de kinderen, een afzonderlijke opgave. Indien U ondergebracht wilt worden bij een ander, vult dat dan ook in. Bovendien geboortedatum invullen.

6. Voor een goed programma wordt gezorgd, zowel voor volwassenen, als voor jongeren. Prachtige, niet te lange wandelingen, onder deskundige leiding. Bonte en culturele avonden. Een kampvuur. Goede, allen interesserende inleidingen met discussie. Gemeenschappelijke zang. Muziek en declamatie. Spel en dans. In het kort: een week vol genot, ontspanning en ont-

wikkeling. Een samenkomst van vele kameraden van heinde en verre! Neemt deel! Op naar „de Vrije Gemeenschap”.

Bij de aanmelding moet worden opgegeven: Naam en voorhaam; woonplaats en adres; geboortedatum en jaar; Man, vrouw, jongen of meisje; Waar men wenst te worden ingekwartierd: in kamptent, bungalow, zolder kamphuis, of slaapzaal; en tenslotte of men er prijs op stelt ondergebracht te worden in de tent of bungalow van een bepaalde persoon of familie, waarbij naam en woonplaats van die persoon of familie moet worden opgegeven, teneinde dit administratief te regelen.

- 0 -

De kampraad kwam nu enige malen bijeen. Langzamerhand nemen de plannen al wat vastere vormen aan. Maar het is nog geen tijd er veel van te zeggen. Er bestaan goede voornemens om aan het programma heel veel aandacht te besteden. Wie plannen heeft, kan zich daarmee bovendien tot de kampraad richten. De aanmeldingen beginnen binnen te stromen. Wacht niet-tot U een formulier heeft, maar doet desnoods per brief opgaaf van al hetgeen wij moeten weten. Binnenkort hopen we te kunnen overgaan tot de vorming van plaatselijke kampcommissies. De bedoeling daarvan is, dat deze het contact gaan leggen met de verschillende deelnemers uit eenzelfde plaats. Zij kunnen dus af en toe bijeenkomsten beleggen, waar de propaganda voor de deelneming kan worden besproken en geregeld. Ook kan op die bijeenkomsten worden besproken op welke wijze de plaatselijke deelnemers aan het kampprogramma kunnen medewerken. Tot de propaganda kan veel worden gerekend, waaraan men niet direct denkt. In de plaatsen waar dat de moeite loont, kunnen b.v. deze zomer enige malen zomerdagen worden georganiseerd. Het beste is daarbij een dag naar buiten te organiseren op zodanige wijze, dat daarmee niet veel kosten gemoed zijn. Natuurlijk moet men zich daarbij niet beperken tot degenen die zich reeds als kampdeelnemer hebben opgegeven. Het gaat er om zoveel mogelijk kameraden reeds een voorproefje te geven van de komende vacantiweek. Dat wil dus zeggen, dat ook aan het programma voor zo een zomerdag aandacht moet worden besteed. En, over de daarbij opgedane ervaringen zal de kampraad gaarne worden ingelicht. Vrienden, wacht bij het organiseren van dit plaatselijke werk niet op „van boven af”. Laat degenen die voor dit werk voelt, ons direct berichten en aan de slag gaan. Wij hopen daarbij zoveel mogelijk behulpzaam te zijn. De kampraad heeft het voornemen binnenkort nog een aardig uitgevoerd propagandablaadje voor het zomerkamp uit te geven. De plaatselijke kampcommissies zullen daarvan direct exemplaren toegezonden krijgen, benevens gestencilde aanmeldingsformulieren.

En nu, allen aan het werk voor ons Zomerkamp „De Vrije Gemeenschap”.

Alle correspondentie richten aan het adres J. Meulenkamp, Blasiusstraat 30, Amsterdam Oost.

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus”

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

HET AVONTUUR IN INDONESIË

DE WEG TERUG!

Laten wij het direct zeggen: de houding van de Nederlandse arbeidersklasse tegen haar imperialistische regering is tot dusverre, in het bijzonder ten aanzien van de Indonesische politiek, diep beschaamd.

Sedert de Nederlandse regering haar koloniaal-militaire politiek tegen de op 16 Augustus 1945 geproclameerde republiek Indonesië aanving, heeft de Nederlandse arbeidersklasse slechts éénmaal, door een korte staking in Amsterdam, die slechts van beperkte omvang was, blijk gegeven van haar weerzin tegen die politiek.

De protestvergaderingen waren van geringe betekenis. Het verzet van de leden van de zich nog steeds socialistisch noemde regeringspartij, de Partij van de Arbeid, moet zwak en hulpeloos worden genoemd. De platgebrande dessa's, de aan de bajonetten gestoken Indonesiërs zijn zo ver weg.

Het ligt blijkbaar buiten de geestelijke horizon van de in nationale partijpolitiek opgevoede arbeiders. De Nederlandse arbeidersklasse is door die opvoeding haar internationaal klassebewustzijn, haar internationale solidariteit met alle uitgebuiten vergeten.

Het zou niet juist zijn, geheel en al te ontkennen, dat er, tot zelfs ver in burgerlijke kringen, sprake is van zodanige weerzin. En er mag ongetwijfeld de aandacht op worden gevestigd, dat speciaal onder de jongeren, ook onder de militair-dienstplichtigen, de wil aanwezig is om in woord en geschrift en met de daad van dienstweigering uiting te geven aan hun afkeurend inzicht. Maar het moet worden gezegd, dat we hier toch vooral te doen hebben met de houding van kleine groepen, of met de dappere, voorbeeldgevende, maar individuele daad. En, we mogen niet eens zeggen, dat het optreden van de klasse ver beneden de maat is gebleven, want van een klasse-optreden is feitelijk geen sprake geweest.

De oorzaak

Dat we dit vaststellen, vloeit niet voort uit zwartgalligheid. Maar we moeten zeggen, wat is; en helaas is het niet beter. De gehele ontwikkelingsgang van het kapitalisme en daarmee van de gehele ar-

beidersbeweging, is oorzaak van dat alles. De daadloosheid, de moedeloosheid, de geringe solidariteit vinden hun oorzaak in de omstandigheid, dat de vroegere klasseorganisaties de eigenschap van organisaties van de klasse hebben verloren. Het bewustzijn van de arbeiders een klasse met eigen belangen en eigen denkbeelden te zijn, kon vroeger veel meer dan nu, blijken uit de onderlinge solidariteit in kleine bedrijfsacties en, ja ook, in veelal binnen de natie op direct politiek terrein gevoerde klassenstrijd. Daardoor ging, van de toen ook maar kleine arbeidersorganisaties van klassebewuste arbeiders, toch zulk een begeesterende invloed uit op de massa, dat deze laatste daardoor vaak werd meegesleept.

Onder de nieuwe, veel meer internationaal gerichte politiek van de heersende klassen en de veel omvangrijker en sterker organisatie van het kapitalisme, lijken zulke kleine acties nu veel meer uitingen van groepsbelang. Ondertussen zijn ze dat niet geheel en al. Wij moeten er oog voor hebben, dat dit alleen maar de bijzondere gedaante is, waarin het algemeen klassebelang gekleed gaat.

Eerst wanneer wij het uitgesloten zouden achten, dat de groepsactie tot internationale klasse-actie zou uitgroeien, zou er reden zijn tot zwartgalligheid. Maar de strijdvaardige, van klassegevoel vervulde, arbeiders zullen uit de ervaringen, die zij onder de nieuwe kapitalistische verhoudingen opdoen, lessen putten. Eens zullen zij die opnieuw vol overtuiging en begeestering in de massa dragen.

En al spreekt uit de nationaal gerichte politiek van de parlementair-politieke z.g. arbeiderspartijen, tegenwoordig veel meer een kapitalistische geest van organisatie van het nationale economische leven, dat dit niet het belang van de arbeidersklasse is, niet van het Nederlandse deel en niet van het geheel, óók dat zullen de ervaringen aan de arbeiders leren.

De oude arbeidersbeweging heeft dus het klasse-inzicht, het klasse-standpunt, niet weten te behouden, niet weten op te voeren tot het niveau van de noodzakelijk

hogere verhoudingen, in een verder ontwikkeld kapitalisme en zij is daardoor weggezaakt tot het peil van verleegstuk van dat kapitalisme. Wanneer zij dan ook z.g. internationale politiek bedrijft, doet zij ook dit als hulpstroep van de één of andere imperialistische machtsconcentratie. Het conservatisme van de tot regeringspartij geworden Partij van de Arbeid kon echter ten aanzien van de Indopesische politiek zelfs dit peil nog niet bereiken. Met alle andere Nederlandse burgerlijke partijen hield zij uit star kapitalistisch nationaal belang vast aan een zuiver Nederlands gerichte koloniale politiek. Dat laatste is in wezen het geschil met de Veiligheidsraad.

Nationale en internationale kapitalistische politiek.

Hoe conservatief-nationaal deze politiek is, blijkt uit dit conflict met de Veiligheidsraad. Uit de vele besprekingen die in deze raad nu al maandenlang over de Indonesische kwestie zijn gevoerd, is gebleken, dat, afgezien van België, geen van de kapitalistische staten de Nederlandse politiek als juist erkent. Onder hun druk, moet de Nederlandse regering langzamerhand terugkrabbelen.

Hét ligt natuurlijk in het geheel niet in onze bedoeling te verklaren, dat wij het eens zijn met de ook imperialistische politiek van deze andere landen. Dat blijkt trouwens wel uit het voorafgaande. Wij vonden het echter van belang, er de aandacht op te vestigen, dat de Indonesië-politiek van de Nederlandse regering zó nationaal-koloniaal is, dat zij zelfs met internationaal kapitalistische maatstaven gemeten, niet meer in de huidige wereldverhoudingen past. Reeds daarom is die politiek tot mislukking gedoemd. De regering heeft vele hooghartige verklaringen afgelegd. De republiek was geliquideerd! Nederland liet niet tornen aan zijn oppergeslacht enz. Daarna kwam achter de aankondiging van één op 12 Maart j.l. te houden ronde-tafel-conferentie. Ook republikeinen (niet de republiek) zouden worden uitgenodigd, maar wie wenste deel te nemen, moest de uitnodiging onvoorwaardelijk aanvaarden, hetgeen betekende de erkenning van Nederlands soevereine rechten.

Vervolg op pag. 4. 1e kolom

Nieuws uit de Antwerpse haven

Een nieuwe aanslag op het levenspeil van de dokwerkers.

De Belgische index-cijfers inzake de kosten van levensonderhoud gaan nog steeds omhoog, terwijl de loonstoppolitiek van de regering gehandhaafd blijft. De verschillende partijen beginnen, met het oog op nieuwe verkiezingen belangstelling voor deze zaak tot tonen. Mede in verband met de stijging van de werkloosheidscijfers, zal nu door de regering de karge werklozensteun worden verhoogd.

Het jaar 1947 gaf voor het havenpatronaat uitnemende uitkomsten. Het feit dat er geen werklozen waren, ja dat men zelfs een beroep moest doen op arbeidskrachten, die normaal niet in de haven werkzaam waren, was er oorzaak van, dat aan de patronale kas voor de z.g. bestaanszekerheid aanzienlijke reserves werden toegevoegd.

Maar, in die periode van hoogconjunctuur hebben de vakbondsfunctionarissen al het mogelijke gedaan, om de dokwerkers van strijd af te houden. Zij gingen zelfs zover, een beroep te doen op de dokkers om de patroons te helpen in hun winststrevens. Zij deden dat met alle ons bekende praatjes.

In Maart 1948 was het indexcijfer voor de kosten van levensonderhoud gestegen tot 354 punten. Daarbij wordt als basis (100) het jaar 1938 genomen. Het loon van de havenarbeiders was in 1938 Frs 72.— per dag. In 1948 bedroeg dat Frs 180.—. Het is duidelijk hoezeer het levenspeil van de arbeiders dus was teruggelopen.

Het gemor onder de arbeiders bracht de heren vakbondsleiders er toe onderhandelingen te gaan voeren over loonsverhoging. Dit leidde inderdaad tot een verhoging van frs 14.— per dag, zodat de lonen daarna ongeveer frs 195.— bedroegen; een regeling die inging op 1 Juni 1948 en zou gelden tot 25 September 1948. Ondertussen zouden de onderhandelingen voortgaan, maar tot op heden is daarvan niets terecht gekomen.

Inmiddels was het indexcijfer in de maand October 1948 gestegen tot 400 punten, hetgeen dus om het in 1938 bestaande levenspeil te handhaven een loon had vereist van frs 238.—. Maar nog altijd geldt in de haven het loon van frs 195.—.

Wij zeiden reeds dat de regering een matige verhoging van de werklozensteun heeft ingevoerd. De steunbedragen die de havenarbeiders tot dusverre werden uitbetaald bedroegen frs 63.50 per dag. Daarboven ontvingen zij uit de kas van de z.g. bestaanszekerheid per dag frs 48.—. Ingevolge de algemene verhoging, zijn de steunbedragen voor de havenarbeiders nu met terugwerkende kracht tot 7 Februari 1949 gebracht op frs 79.— per dag voor gehuwden, die hun vrouw ten laste hebben. In de kleinere gemeenten wordt dit bedrag met 10 tot 20% vermindert.

De socialistische minister heeft nu in een brief aan het Nationaal Comité van de Haven van Antwerpen doen weten, dat het wenselijk is het totaal bedrag dat de werkloze havenarbeiders ontvangen niet te verhogen; dit in verband met de huidige economische crisis in het bijzonder in de haven en het hieruit voortvloeiende gevaar van uitputting van het fonds. Ook de havenbond van de socialisten moet daarin haar houding bepalen. Zij gaat er daarbij natuurlijk van uit, dat het havenpatronaat van zijn kolossale winsten niets kan afgeven. Daarnaast staat, dat zij steeds de instelling van dit fonds voor de bestaanszekerheid als haar grote overwinning heeft aangediend. Bij de onderhandelingen met de patroons werd zij echter voor de volgende problemen gesteld. Ten

eerste, de uitgaven van het fonds (dat in handen van de patroons is) verminderen door een massa-sanering, waarbij niet minder dan twee of drieduizend arbeiders van de haven zouden worden verwijderd en dus uit de bestaanszekerheid zouden worden gelicht. Een nieuw contingent arbeiders dus, dat nu het er op aan komt, de ervaring zou opdoen, dat de voorheen beloofde bestaanszekerheid een lege belofte was. Ten tweede, de inkomsten van het fonds vermeerderen, door het storten van de verhoogde werklozensteun in dat fonds. Op 5 Maart j.l. zijn vakbeweging en patroons het volgende overeengekomen. 1. De totale uitkering aan de werkloze havenarbeiders wordt niet verhoogd. De toegestane verhoging van de werklozensteun wordt in het fonds gestort. 2. Het bestaande contingent havenarbeiders wordt gehandhaafd. 3. Als beginsel wordt aangenomen, dat eventuele verhogingen van de werklozensteun beschouwd moeten worden in verband met de suppletie B op de steun betaald uit het fonds voor de bestaanszekerheid. Met dit laatste wordt vastgesteld, dat ook in de toekomst steunverhogingen van de kant van de overheid, onderdeel zullen uitmaken van het geldende systeem van deze bestaanszekerheid.

Trekken wij nu de lessen uit deze gehele historie, dan moet worden vastgesteld, dat toen de arbeiders destijds de strijd wilden ingaan, zij gepaaid zijn met de belofte van de bestaanszekerheid. Thans nu het getij is verlopen, moet hun karge verhoging van de werklozenondersteuning in het fonds voor de bestaanszekerheid worden gestort. Een fonds, waarover zij niets te vertellen hebben en dat, het zei nogmaals gezegd, volkomen in handen is van de patroons. Van hun eigen officiële steungelden moeten zij frs 16.— per dag in dat fonds storten.

Die dokkers, die elke dag drie uren ter beschikking moeten staan van het havenpatronaat, hebben een loon van frs 145 per dag, benevens frs 14.— voor verplaatsing. Voor de tijden dat zij niet werken, genieten zij een bestaanszekerheid van frs 18.— per dag. Bij de nieuwe regeling wil dat dus zeggen, dat zij door de niet uitkering van de verhoogde officiële steun bijna de gehele bestaanszekerheid zelf betalen.

Wat punt twee betreft (het handhaven van 't contingent), wijzen wij er nog op, dat uitdrukkelijk is bepaald, dat wanneer werk-onwil wordt bewezen, de dokter direct aan de dijk kan worden gezet. Wij weten allen, wat dergelijke „bewijzen“ betekenen voor een ondernemerdom dat meester is op eigen terrein. Wil men van een arbeider af, dan is bewijs van werk-onwil een koud kunstje.

Uit dit alles blijkt duidelijk, dat de arbeiders hun belangen niet kunnen overlaten aan de vakbondsbestuurders. Die zijn geheel en al vergroeid met het kapitalisme. De arbeiders zelf zullen de zaken moeten aanvaarden. Zelf hun vertrouwensmannen moeten aanwijzen. Zelf in onderling beraad hun houding bepalen. En dat zou de onderlinge solidariteit zeker ten goede komen.

RECTIFICATIE

In het hoofdartikel van de vorige week is een grappige fout geslopen, waarvan echter rectificatie toch gewenst is. Op pagina 2, kolom 1, regel 23 van onderen is voor „bedrijfsarbeiders“ afgedrukt „bedrijfsleiders“. We houden ons voor humoristische noten aanbevelen.

Vervolg van pag. 2. 1e kolom

tieke verhoudingen, zoals mogelijke verschillen in opvatting tussen Mao Tse-toeng en Li Li-san. Wel zijn de figuren van deze leiders van belang als symptomen, als aanwijzers van de richting die de ontwikkeling neemt, maar ons eigenlijke doel is niet de beschouwing van hun politiek, maar de ontwikkeling van hun politiek, maar de ontwikkeling die de brede massa der Chinese bevolking doormaakt. Daarom zullen we moeten doordringen in de levensverhoudingen van deze bevolkingen en in de veranderingen, die hierin door de revolutie worden gebracht.

Vanzelfsprekend is het onmogelijk, dit probleem te behandelen buiten het raam der internationale verhoudingen, daar zowel Rusland als Amerika door hun macht rechtstreeks in China ingrijpen en de ontwikkeling in China bovendien afhankelijk is van de ontplooiing van de klassenstrijd in andere Aziatische, Europese of Amerikaanse landen. Het vraagstuk van de toekomst van het revolutionaire China is daarom één met dat van de ontwikkeling van de wereld als geheel.

We behoeven hier niet te zeggen, dat onze middelen volkomen ontoereikend zijn om dit probleem in zijn gehele omvang te kunnen ontleden. We willen echter trachten, met de beperkte gegevens, die ons ten dienste staan, althans tot een eerste inzicht te geraken, in de hoop, daardoor de verdere ontwikkeling, wanneer deze door nieuwe gebeurtenissen concrete vormen gaat aannemen, beter te kunnen begrijpen.

Voorjaarsconferentie Spartacus

Zaterdag 9 en Zondag 10 April wordt in Amsterdam in het gebouw „De Arend“, Breeuwerstraat hoek Planciusstraat, onze bondsconferentie gehouden. De Zondagzittingen, die 's morgens om 10 uur aanvangen, zijn ook toegankelijk voor genodigden. Doet uw aanvraag voor een toegangsbewijs direct aan het adres „Spartacus“ Postbus 7046, Amsterdam-Zuid 2.

Het onderwerp dat aan de orde komt is:

De positie en de organisatie van de arbeidersklasse in deze tijd.

Het gebouw is gemakkelijk bereikbaar met lijn 12. Uitstappen Haarlemmerplein, waar ook de Planciusstraat begint. Bondsleden en genodigden worden verzocht direct, mee te delen of zij inkwartiering behoeven.

ABONNEES OPGELET!

Het tweede kwartaal is aangebroken. U bewijst de administratie een grote dienst, door uw abonnementsgeld een dezer dagen over te maken. En u bespaart het de inningskosten. Storting op postrekening. Uitgeverij „De Vlam“, nummer 168797. Bedrag f 1.50 en als het kan iets extra's voor ons fonds „Spartacus op de Vesuvius“.